

ANGÅENDE JAKT Å BANVALLAR.

I oktober månad 1927 värdjade Svenska Jägarförbundet i en lika lydande skrivelse till Kungl. Järnvägsstyrelsen och Styrelsen för Svenska Järnvägsföreningen att benäget taga under övervägande lämpliga åtgärder för att förhindra, att vid järnvägarna anställd personal förnärmade enskilda jakträttsinnehavares rättmätiga intressen genom att utöva en självtagen jakträtt på eller från banvallarna.

Denna förbundets vädjan har mötts av varm förståelse från ifrågavarande förvaltningsmyndigheter, något varom deras nedan citerade svarsskrivelser bära ett tydligt vittnesbörd. Svenska Jägarförbundet har också självfallet framfört sin tacksamhet för det tillmötesgående, varmed dess hänvändelse bemöts.

Kungl. Järnvägsstyrelsens svarsskrivelse lyder som följer: "Till svar å Eder skrivelse i oktober 1927 angående jakträtten å Statens Järnvägar tillhörig mark får styrelsen meddela, att styrelsen i anledning av Eder framställning funnit skäl fästa samtliga sina linjemyndigheters ävensom personalens uppmärksamhet därå, att rätt till jakt å statens järnvägars område icke tillkommer personalen."

Svenska Järnvägsföreningens svarsskrivelse lyder: "I anledning av Eder skrivelse sistlidna oktober har Svenska Järnvägsföreningens styrelse beslutit tillstyrka de enskilda järnvägarnas förvaltningar, att utfärda förbud för underlydande personal att bedriva jakt å järnvägs mark, varom föreningen härmed har äran underrätta."

(Svenska Jägarförbundets Tidskrift 1928.)

VIPOR VID KLOTEN.

På aftonen den 7 april 1927 kretsade 8 st. vipor över det på isen utanför Klotens ångsåg liggande timret och slogo så småningom till på detta. Ännu kl. 8 e. m. sutto de kvar på samma fläck, och som det då var mörkt, ha de tydligen övernattat på stockarna. Viporna iaktogs av undertecknad på 150 meters håll genom kikare, varför misstag är uteslutet.

Så långt är bekant, ha vipor icke förut iakttagits härstädes. Ett sammanhängande snötäcke, vars djup enl. de meteorologiska observationerna var 48 cm., låg vid tillfället i fråga kvar här, och de enda bara ställen som funnos, var just timret i sågvikens.

Sven Boberg.

RÄVEN SOM SKADEDJUR.

Då det ofta inom jägarretsar diskuteras, om räven skall betraktas som skadedjur eller icke, kan nedanstående kanske vara att beakta.

Vid tvenne under år 1927 funna rävgryt inom Skagershults socken i Närke har befunnits, att räven huvudsakligen uppfött

ungarna med kråkor. Rester efter minst ett trettiotal kråkor lågo spridda runt om vid gryten ifråga. Av matnyttigt villebråd funnos endast rester efter en gammal tjädertupp (förmodligen speltupp), som genom oförsiktighet fått släppa till livet för att ingå som festmåltid i den nog så ensidiga kråkdieten. Man kan fråga sig, huru räven fått tag i alla kråkorna. Det troliga är väl, att det är genom fosforoms förgiftade kråkor, som uppsamlats av mickel. Förgiftade fosforbeten hava dock icke varit utlagda på närmare avstånd än 5 km. från gryten räknat. Alla kråkor, som upplockats döda, över 200, ha dock hittats i omedelbar närhet av platsen för giftets utläggande. Som synes av ovanstående har räven gått ganska långt för att söka föda och då med förkärlek tagit reda på döda och sjuka kråkor, som han sedan tagit hem till gryten som föda åt ungarna. Man ville gärna tro, att rävingarna icke skulle må så väl utav att äta förgiftade kråkor, men detta tycks ingalunda vara förhållandet.

Hasselfors i januari 1928.

Mauritz Magnusson.

Till ovanstående notis om rävens uppsamling av fosforförgiftade kråkor må anföras, att jag under flera år vid olika lyor här i trakten (Småland) konstaterat, att räven i mycket stor utsträckning uppsamlar dylika kråkor och skator och bär hem dem till ungarna. Det vill dock synas, som om han — i allmänhet åtminstone — icke vågade sig på dem förrän de bliva något ankomna. Detta förklarar kanske, att ungarna synas må väl av den till synes riskabla kosten. Jag har dock hela tiden använt 10 %-ig fosforglycerin vid kråkförgiftningen. Mestadels rör det sig nog också om kråkor, som av ett eller annat skäl fått en svagare giftdos och därför fallit längre bort från ätelplatsen.

Roland Nicolin.

(Svenska Jägarförbundets Tidskrift 1928.)

EN HARES VANDRING.

Hösten 1926 kom undertecknad genom en tillfällighet att inköpa en levande svensk harhona från Småland. Den avsågs till utplantering vid Karlslund nära Örebro och insläpptes där i en för vingklippta vildänder uppsatt hägnad. Först blev den dock ringmärkt på så sätt, att ett knivsnitt gjordes nära basen genom ena örat och en av Riksmuseets "kråkringar", B 115, trädde därigenom. En tid kunde man finna spår av haren i inhägnaden, men då vintern kom lyckades den med snöns hjälp taga sig över stängslet.

Sistlidna oktober månad ingick så underrättelse, att en hare blivit skuten nära Dovra sjöar i Snavlunda socken. Till sin förvåning